

Nr 26.

Av herr **Mörtsell**, om viss ändring i gällande lagbestämmelser angående dispositionen av skog å enskild skogsmark, som står under utstämplingstvång.

Hemmansägare, vilkas skogar, utom husbehovsvirket, helt och hållet lyda under stämplingstvånget, d. v. s. de få icke sälja något timmer eller trävirke ur sin skog utan det förut är genom jägeribetjeningen åsatt kronans stämpel, äga rätt att hos vederbörande revirförvaltare söka få utstämplade de vindfällda och torra träd, som förekomma på deras skiften. Revirförvaltaren förordnar då distriktets kronojägare att verkställa den begärda stämplingen, som i regel sker på hösten, medan marken är bar.

Kronojägaren äger då enligt sin förmans order att stämpla alla vindfällda och torra träd, men icke de skadade och sjuka eller undertryckta träden. Detta är onekligen en brist i författningarna, som vållar stora förluster för skogsägaren. Här förhåller det sig så, att om både skogsägaren och kronojägaren se på ett furuträd, som har haft frodig växt, att det nu är angripet av en sjukdom, som gör, att om ett eller två år kan dess yta vara blå och därigenom har dess salupris sjunkit till hälften, så får kronojägaren likväl icke stämpla ett sådant träd, emedan det icke är torrt. Utom den direkta förlust, som skogsägaren lider genom det nämnda prisfallet på virket, så tillkommer, att, när han i allt fall måste göra sig vinterväg genom skiftet för att uttaga de stämplade vindfällda och torra träden, det måste kännas, minst sagt, harmfullt att icke då med det samma få taga ut de träd, som enligt klok hushållning böra tagas. Man må tänka sig ett exempel. Om en lantbrukare ser ett av sina kreatur angripas av obotlig skada eller sjukdom, skyndar han icke att använda det till slakt, medan det äger fullt slaktvärde, utan låter det avmagra och självdö. Alla veta, huru en sådan hushållning bedömes. Men nu är det just på samma sätt ovannämnda skogsägare måste behandla en del av sin skog, tack vare en alltför hårt åtskruvad utstämplingslag.

De ordinarie utstämplingarna utföras i regel inom ett mindre område på skiftet, tills det beräknade kubikmättet eller träantalet ernåtts. Huru det förhåller sig med skogen på de övriga delarna av skiftet, är ej då tillfälle taga någon hänsyn till. Och då dessa stämplingar verkställas på ett år, för tre år framåt, så är det klart, att åtskilligt hinner ske till skada för skogen under åren mellan stämplingarna. Såsom av stormen eller under vintrar med djup snö snötrycket avbryter granskogen ett par meter från toppen och rötan tar i med fart ned efter stammen, åskan rispar en bleka ned efter ett träd och förvisssnandet följer i regel omedelbart. Därtill förekomma skador och sjukdomar av mera okänd orsak.

Klart är, att, då kronojägare på order verkställa stämpling av vindfällda och torra träd, det är av betydelse för skogsägaren att få utstämplad sådan skog, som genom skada eller sjukdom riskerar att sjunka i saluvärde, om den får stå längre.

Garantien, att genom denna lagändring det icke komme att ske någon överdriven skogsavverkning, är dels den, att efter nu varande kompetensfordringar på kronojägare, man har skäl att tro de kunna rätt bedöma, om ett träd är sjukt eller icke, och dels det att för skogsägaren är det icke någon annan fördel, som avses med omnämnda stämpling, än att få försälja virket, medan det äger sitt fulla värde. Allt, som på detta sätt stämplades, komme att avdragas ifrån den först inträffade ordinarie utstämplingen.

På grund av vad jag sålunda anfört får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta den ändring eller tillägg i gällande lagbestämmelser angående dispositionen av skog å enskild skogsmark som står under utstämplingstvång, att hemmans- och skogsägare, vilkas skog utom husbehovsvirket helt och hållet står under stämplingstvånget, må kunna få i laga ordning utstämplade icke blott vindfällad och torr skog, utan även i sammanhang därmed sådana träd, som genom skada eller sjukdom kunna förlora i saluvärde genom att stå längre.

Stockholm den 21 januari 1914.

F. O. Mörtzell.